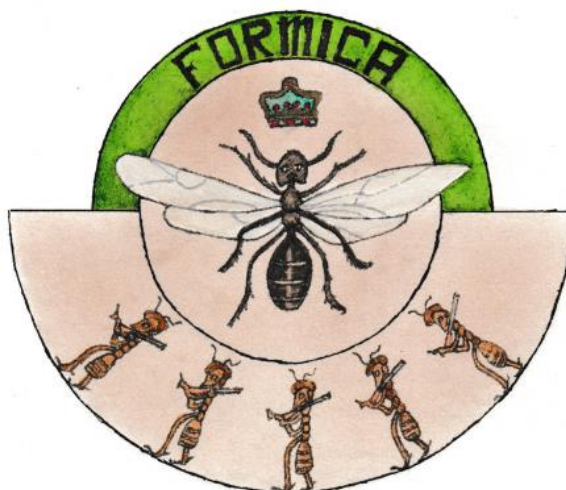
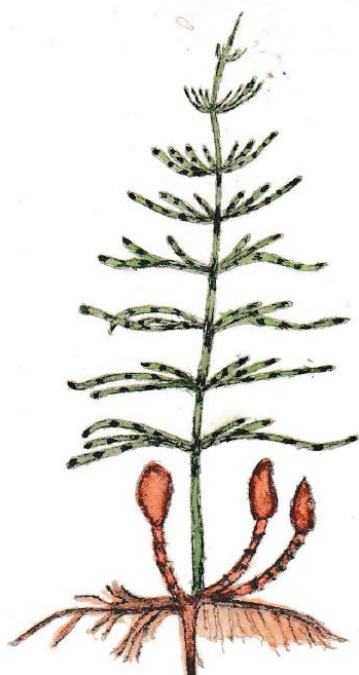

Zo groot hun angst eens was, zo groot was nu hun vreugde
op deze schone dag die hun nog lang zou heugen,
575 de dag der Koningin die elk gevaar ten spijt
haar toch zo dierbaar volk van 't monster had bevrijd.
Reinette groette hoofs de bonte kruidenschaar
en had voor ieder kruid een vriend'lijk handgebaar.
Zij riep, eens op haar troon, de Bereklauw ter zijde,
580 "Wie is het toch, vroeg zij, die 't heuglijk nieuws verspreidde,
want niemand buiten mij en vrome Engelwortel
en Blauwe Korenbloem 'n wist iets van het wonder
dat zich in 't huis van 't mens-enpaar had afgespeeld.
Wie heeft er toch zo snel die mare meegedeeld?"
585 De stoere Bereklauw kreeg plots een hoge blos
en biechtede haar algauw de hele waarheid op:
"Uit schrik voor 't groot gevaar dat u daar lopen zou,
vroeg ik aan Windekind of hij u volgen wou
om, zo u werd bedreigd, mij snel te komen melden
590 dat 't allernodigst was dat wij u kwamen helpen.
Ik had aan Formica, de koningin der mieren,
die met haar wakker volk in 't kruidenland kwam krielen,
gevraagd of met haar heer zij ons soms hulp wou bieden
om in geval van nood die monsterworm 't ontzielen.
595 Zij ging direct akkoord, beval zelfs haar soldaten
te harden voor de strijd hun zo geduchte kaken.

Paardestaart (de akker -)

Equisetum arvense

Primair ben ik in elk geval
al weet men dit niet overal.
Als 't mensenras nog niet bestond
regeerd' ik reeds op 't wereldrond,
doch reuze was ik toentertijd,
een koning zelfs van 't dennenrijk.
Soms droeg ik naalden lang en fijn,
toch kon mijn stam ook kaal eens zijn.
Als drager van veel mineralen
aanbad men mij in vroeger dagen.
Rechtuit gezaid, een eedler kruid
ter wereld komt er nooit meer uit.

Primaïr ben ik nog altijd nu,
al klinkt primaïr 'gemeen' voor u.
Al wat u ziet aan mijn gewas
rechtvaardigt wat ik vroeger was:
de kolenlaag die u ontgint,
erken daarin mijn oerbegin.
Siert kiezelaard' uw voortuinpad,
't is dan zij mij dat u het hadt.
Als u mijn naalden scherp bekijkt,
aanschouwt u soms een kristallijn.
Rechtuit gezeid, een rijker kruid
ter wereld komt er nooit meer uit.

Primaïr wil ik wel altijd blijven,
al blijft u smalend mij bekijken.
Aan 't water of in drassig land
regeert het liefst van al mijn plant.
De eerste stengel die verschijnt
erg bloot is hij en rood van schijn.
Straks komt geled en helder groen
tevoorschijn mijn bekend fatsoen.
Al ben ik niet meer reuzegroot,
al wat ik heb verdaagt uw dood.
Rechtuit gezeid gezonder kruid
ter wereld komt er nooit meer uit.

Perzikkruid

Polygonum persicaria

*Pluist de zon in late zomer
enig mooi de zomer uit,
ruist de wind in 't bonte lover
zoekend naar een nieuw geluid,
in een kruid met duizend knopen
kunstig in elkaar gestoken,
kleurt de zon met lage stralen
rood en wit de ijle aren.
Uiterst smal als een lancet
is zijn blad en 't blijkt besmet
door een donkerbruine vlek.*

Prijkte eens die Lieve Heer
erg verminkt aan 't schand'lijk hout,
rode druppels vielen neer:
zoenbloed dat de mens verstout.
In de schaduw van Zijn kruis
kleurde groen dit ned'rig kruid,
kleine druppels van Zijn bloed
rood bevleekten 't tere groen.
Uitverkoren blijft die plant,
in haar groen schreef Godes hand:
droom nog van 't Beloofde Land.

Piek'rend over 't aardse leven
ergens eenzaam op een pad,
raakt' ik telkens weer tevreden
zag ik 't teken op het blad.
Is die Lieve Heer toch goed:
kleurde Hij niet met Zijn bloed
kleurig onze levensdag,
rijk aan vreugd' en zonnelach.
Uiten blijft Hij hier op aard'
in die vlek op 't kruid gemaald:
door Mijn dood uw heil bewaard.

